

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Ing. M. J.
bytem X

zastoupen JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem
sídlem Údolní 222/5, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2020, č. j. X, sp. zn. X,
takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2020, č. j. X, sp. zn. X (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo

„správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 9. 2019, č. j. X, sp. zn. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) a ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 16. 11. 2018 V 9:15 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Renault Megane, RZ: X, v Brně na dálnici D1 v prostoru nájezdové větve na km 201, aniž by byl připoután bezpečnostním pásem. Současně řídil motorové vozidlo, ačkoliv měl řidičské oprávnění pozastaveno exekučním příkazem vedeným pod č. j. X. Tímto jednáním žalobce porušil povinnosti řidiče stanovené v ust. § 4 písm. a) a ust. § 95 odst. 2 zákona o silničním provozu, což mělo za následek naplnění skutkových podstat výše uvedených přestupků.
3. Za spáchání obou přestupků byla žalobci prvostupňovým orgánem uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz řízení spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Podle jeho názoru prvostupňový orgán postupoval v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností.
5. Ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce se ke spáchání daného přestupku doznal. Z toho důvodu se žalovaný zabýval pouze tím, zda byly naplněny formální a materiální znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu, když měl žalobce řídit vozidlo přesto, že měl pozastaveno řidičské oprávnění. V tomto ohledu žalovaný odkázal na kopii exekučního příkazu, která byla do správního spisu založena, včetně souvisejícího dokladu o jeho doručení. K tomu žalovaný doplnil, že exekuční příkaz byl žalobci zaslán na adresu trvalého pobytu, tedy na adresu příslušného městského úřadu. Z doručanky poté vyplývá, že žalobce si písemnost nevyzvedl, protože byla doručena tzv. fikcí. V důsledku toho bylo řidičské oprávnění žalobce účinně pozastaveno.
6. Následně se žalovaný podrobněji vyjádřil k naplnění subjektivní stránky daného přestupku. Konkrétně vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž upřesnil, že žalobce se daného skutku dopustil ve formě nevědomé nedbalosti. S odkazem na související řízení ve věci vedené pod č. j. X pak žalovaný označil za nevěrohodnou argumentaci žalobce, který po více než roce uvádí konkrétní termíny, kdy se na dotčenou pobočku pošty dostavil. Podle názoru žalovaného je zřejmé, že žalobce si své poměry ohledně doručování písemností dlouhodobě neuspořádal, přičemž měl a mohl v důsledku neplacení výživného vědět, že jeho jednání bude mít své následky, včetně pozastavení řidičského oprávnění.

7. Za důvodnou žalovaný nepovažoval ani námitku, že policisté žalobci během šetření dopravní nehody dne 28. 9. 2018 řidičský průkaz nezadrželi a ani mu nesdělili žádné okolnosti související s pozastavením řidičského oprávnění. V této souvislosti žalovaný připomněl, že žalobci byl řidičský průkaz toliko odebrán, a to až během silniční kontroly navazující na spáchání jednoho z nyní projednávaných přestupků nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem. Samotná okolnost, že policisté žalobci dne 28. 9. 2018 řidičský průkaz neodebrali, nemá podle žalovaného vliv na posouzení zavinění ve vztahu k nyní projednávanému přestupku řízení vozidla za situace, kdy bylo řidičské oprávnění žalobce pozastaveno. Následné odebrání řidičského průkazu policisty navíc nelze v případě žalobce zaměňovat s jeho zadržením, ve vztahu ke kterému musí být doba faktického znemožnění dané činnosti (řízení motorových vozidel) započítána.
8. Stejně tak se žalovaný neztotožnil s tím, že žalobci byl za daný skutek uložen již druhý trest v pořadí. Konkrétně žalovaný poukázal na skutečnost, že rozhodnutím Městského úřadu Šlapanice ze dne 5. 8. 2019 byl žalobce uznán vinným ze spáchání stejného druhu přestupku, avšak ve vztahu k dopravní nehodě, která se stala dne 28. 9. 2018. V tomto ohledu žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí, ve kterém bylo zdůvodněno, proč nemůže být jednání žalobce spočívající v řízení vozidla bez řidičského oprávnění kvalifikováno jako trvající nebo pokračující přestupek. Jednalo se o dva samostatné skutky, nikoliv trvající stav či dílčí útoky, které by ani nemohly být vedeny jednotným záměrem. Jedná se ostatně o základ argumentace žalobce, který tvrdil, že o pozastavení řidičského oprávnění vůbec nevěděl. Z toho důvodu žalovaný nevyloučil opakovaný postih žalobce za typově stejné jednání, přestože by se uložené zákazy řízení nescítaly, ale navzájem překrývaly.
9. Při určení druhu a výše správních trestů byla podle žalovaného respektována dotčená ustanovení zákona a individuální okolnosti případu. Jako přítěžující okolnost bylo hodnoceno, že žalobce se dopustil dvou přestupků. Naopak byla ve prospěch žalobce zohledněna absence zásadnějších následků jednání, kterého se dopustil toliko z nevědomé nedbalosti. K tomu žalovaný doplnil, že společenská škodlivost přestupků byla ze strany prvostupňového orgánu zdůvodněna spíše obecným způsobem. Proto žalovaný jeho závěry korigoval, když doplnil, že přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem ohrožuje zdraví řidiče v kolizních situacích. Materiální znak přestupku spočívajícího v řízení vozidla bez příslušného oprávnění pak vychází z nerespektování úředního rozhodnutí.

III. Žaloba

10. V žalobě bylo namítáno, že správní orgány nesprávně posoudily naplnění subjektivní stránky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu. V této souvislosti žalobce uvedl, že na příslušný městský úřad a pobočku České pošty pravidelně, alespoň jednou týdně, chodil a písemnosti si přebíral, v čemž nadále pokračuje. Exekuční příkaz však žalobci nebyl fyzicky doručen, přičemž ten nemohl vědět, že mu bylo pozastaveno řidičské oprávnění. Stejně tak žalobce nebyl obeznámen o zahájení exekučního řízení. Žalobce navíc v rozhodnou dobu počítal s tím, že matka

jeho nezletilého syna (I. J., bytem X) posečká s úhradou výživného, a to s ohledem na finanční situaci, ve které se žalobce nacházel.

11. Podle názoru žalobce je tak spekulativní závěr správních orgánů, že žalobce měl doručení exekučního příkazu očekávat. Stejně tak žalobce odmítl žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, neboť v něm byly uplatněné námitky ohledně absence zavinění považovány za nedůvodné pouze z procesních důvodů. K tomu žalobce doplnil, že příslušnou pobočku České pošty navštívil v době od 3. 9. do 14. 9. 2018 minimálně dvakrát, ale exekuční příkaz (doručen dne 31. 8. 2018) mu nebyl předán, resp. nebyl na existenci takové zásilky upozorněn.
12. Kromě toho žalobce namítal, že správní orgány postupovaly nesprávně, pokud považovaly jednání žalobce ve dnech 28. 9. 2018 a 16. 11. 2018 za dva samostatné skutky. Podle názoru žalobce se v těchto případech jednalo o trvajících přestupek nebo pokračování v přestupku, kdy dílčí útoky byly vedeny jednotným záměrem a naplnily v souhrnu stejnou skutkovou podstatu přestupku. K tomu žalobce doplnil, že je nelogické a v rozporu s jeho ústavními právy, aby byl dvakrát postižen za totéž jednání, aniž by věděl nebo měl vědět o tom, že má pozastaveno řidičské oprávnění. Současně žalobce argumentoval tím, že společenská škodlivost přestupku nebyla žalovaným dostatečně (ve vazbě na okolnosti případu) posouzena.
13. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Eventuálně navrhl, aby zdejší soud zohlednil okolnosti spáchání přestupku, a od potrestání žalobce upustil. Současně žádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Jednotlivé námitky byly v identické podobě uplatněny již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. K tomu žalovaný doplnil, že skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, přičemž v napadeném rozhodnutí odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je na nyní projednávanou věc zcela přílehlavý. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, úřední záznam, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, fotodokumentace, videozáznam zachycený na elektronickém nosiči dat (CD), výpis z evidenční karty řidiče, úřední záznamy o podání vysvětlení ze dne 16. 11. 2018 a ze dne 30. 11. 2018 a oznámení o zadržení řidičského oprávnění ze dne 16. 11. 2018. Kromě toho jsou součástí spisové dokumentace kopie listin vztahujících se k exekučnímu řízení žalobce vedenému pod č. j. X, včetně vyrozumění o zahájení exekuce, exekučního příkazu a sdělení dotčeného exekutora o doručení exekučního příkazu povinnému dne 10. 9. 2018.
16. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz ze dne 27. 2. 2019, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odpor. Následně bylo dne 6. 5. 2019 konáno ústní jednání, kterého se žalobce osobně zúčastnil. V této souvislosti žalobce do

protokolu mimo jiné uvedl, že za jízdy připoután nebyl, ale nevěděl, že je vůči němu zahájeno řízení pro neplacení výživného, resp. že má v důsledku exekučního příkazu pozastaveno řidičské oprávnění. Poštu si v místě trvalého bydliště přebírá.

17. Prvostupňový orgán poté do správního spisu založil kopii oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 3. 1. 2019, č. j. X, sdělení soudního exekutora Mgr. Petra Jaroše (Exekutorský úřad Chrudim) ze dne 10. 6. 2019, včetně kopie doručanky exekučního příkazu.
18. Ve věci se následně konalo další ústní jednání dne 6. 5. 2019 a 10. 7. 2019, kterého se účastnil právní zástupce žalobce, a to ve vazbě na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. V této souvislosti bylo prvostupňovému orgánu doručeno vyjádření žalobce ze dne 2. 8. 2019, ke kterému byla přiložena rovněž kopie usnesení soudního exekutora Mgr. Petra Jaroše (Exekutorský úřad Chrudim) ze dne 14. 3. 2019 č.j. X, kterým byl exekuční příkaz zrušen. Kromě toho žalobce zaslal příslušnému správnímu orgánu vyjádření ze dne 12. 8. 2019, ke kterému přiložil kopii rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 5. 8. 2019, č. j. X (dále též „rozhodnutí o přestupku v související věci“).
19. Správní orgán I. stupně poté přistoupil k vydání rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolal. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval odvolací námitky za důvodné, postoupil odvolání spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
21. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Krajský soud předně připomíná, že žalobce sice byl uznán vinným ze spáchání dvou různých přestupků, ale v rámci vymezení jednotlivých námitek brojil pouze proti závěrům správních orgánů týkajících se přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona.

25. V tomto ohledu žalobce v zásadě nezpochybnil, že v rozhodnou dobu nebyl držitelem řidičského oprávnění, které mu bylo pozastaveno v důsledku vedení exekučního řízení pro neplacení výživného na nezletilé dítě, resp. ve vazbě na vydání a doručení exekučního příkazu. Naopak žalobce namítal, že mu nebylo na příslušné pobočce České pošty, popř. městském úřadu (adresa trvalého bydliště) sděleno, že mu byl exekuční příkaz doručován. Kromě toho argumentoval tím, že měl za to, že matka jeho nezletilého dítěte s úhradou dlužné částky výživného posecká, a to kvůli žalobcově nepříznivé finanční situaci. Jelikož pak žalobce nevěděl, že je vůči němu vedeno exekuční řízení, včetně souvisejícího vydání a doručení exekučního příkazu, nelze dovozovat naplnění subjektivní stránky přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Kromě toho žalobce namítal porušení zákazu dvojího přičítání. Podle jeho názoru se jednalo o trvalý přestupek, resp. dílčí útok pokračování v přestupku, za který již byl ve vazbě na řízení vozidla bez řidičského oprávnění dne 28. 9. 2018 uznán vinným a potrestán.
26. Co se týče namítané absence subjektivní stránky přestupku, krajský soud uvádí, že se danou argumentací podrobně zabýval rovněž ve svém rozsudku ze dne 13. 7. 2021, č. j. 33 A 70/2019 – 52 (odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), který se týkal souvisejícího přestupku žalobce spáchaného dne 28. 9. 2018. Také v tomto případě je nutné věnovat předně pozornost tomu, kdy a za jakých podmínek nastávají účinky spojené s pozastavením řidičského oprávnění na základě exekučního příkazu, což je zvláštní způsob vedení exekuce, týkající se výhradně nesplnění vyživovací povinnosti ve smyslu dotčených ustanovení zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
27. Za rozhodné lze považovat zejména ust. § 71a odst. 2 exekučního řádu, které stanovuje: „*Exekuční příkaz se doručí orgánu, který vede registr řidičů podle zvláštního právního předpisu³²⁾, oprávněnému a povinnému. Orgánu, který vede registr řidičů, nesmí být exekuční příkaz doručen dříve než povinnému.*“ Následně je ve třetím odstavci citovaného ustanovení zákona uvedeno, že: „*Dnem doručení exekučního příkazu povinnému se povinnému pozastavuje řidičské oprávnění udělené podle zvláštního právního předpisu³²⁾. Po dobu pozastavení řidičského oprávnění držitel řidičského oprávnění nesmí řídit motorová vozidla. Exekuční příkaz se povinnému doručuje do vlastních rukou.*“
28. Pokud se pak jedná o problematiku doručování exekučního příkazu, je nutné vycházet z ust. § 52 odst. 1 ve spojení s ust. § 55b odst. 1 exekučního řádu, který v tomto směru zakotvuje přiměřené použití ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).
29. Doručování písemností do vlastních rukou adresáta, který nebyl osobně zastižen, je upraveno v ust. § 49 odst. 2 o. s. ř.: „*Nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nelze-li zanechat výzvu v místě doručování, vrátí doručující orgán písemnost odesílajícímu soudu a uvede, ve který den nebyl adresát zastižen. Odesílající soud vyvěsí na úřední desce výzvu k vyzvednutí písemnosti u soudu.*“ Ve třetím odstavci téhož ustanovení zákona je pak uvedeno, že: „*Písemnost se ukládá a) v provozovně provozovatele poštovních služeb, jestliže se písemnost doručuje jeho prostřednictvím, b) u soudu, jemuž byla písemnost*

vrácena z důvodu nemožnosti zanechat výzvu, c) v ostatních případech u okresního soudu, v jehož obvodu je místo doručení.“

30. Podle ust. § 49 odst. 4 o. s. ř. dále platí: „Nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.“
31. Z výše odkazovaných ustanovení dotčených právních předpisů lze dovodit, že v případě doručování exekučního příkazu povinnému není možnost náhradního doručení (tzv. fikcí) vyloučena. Jinými slovy, účinky spojené s doručením exekučního příkazu nastávají v takovém případě po uplynutí zákonem stanovené úložní doby bez ohledu na skutečnost, zda se daná osoba s jeho obsahem seznámila či nikoliv. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že je primárně odpovědností každé fyzické osoby zajistit, aby ji mohly být písemnosti doručovány na úředně evidovanou adresu nebo takovou, která byla za tímto účelem sdělena [ust. § 46a ve spojení s ust. § 46b písm. a) o. s. ř.].
32. Ve správním spisu je založeno rovněž sdělení soudního exekutora Mgr. Petra Jaroše (Exekutorský úřad Chrudim) ze dne 10. 6. 2019, jehož přílohou je kopie doručenky k vydanému exekučnímu příkazu. Z obsahu dané listiny spolehlivě vyplývá, že žalobci byl exekuční příkaz doručován do vlastních rukou, a to na adresu Jungmannova 968/75, 664 34 Kuřim, tedy na adresu Městského úřadu Kuřim, kde má žalobce hlášen trvalý pobyt (viz výpis z registru obyvatel založený ve správním spisu). Z důvodu jeho nezastižení (žalobce se na uvedené adrese z povahy věci fyzicky nezdržuje) pak byla písemnost dne 31. 8. 2018 uložena na poště a po dobu 10 dnů připravena k vyzvednutí. Jelikož si žalobce danou písemnost ani dodatečně nevyzvedl, bylo ji možné považovat v souladu se zákonem za doručenou ke dni 10. 9. 2018.
33. Pokud žalobce argumentuje tím, že si poštu v rozhodné době přebíral, ale o doručení exekučního příkazu nebyl na dotaz informován, jedná se o ničím nepodložené tvrzení. Krajský soud není na rozdíl od žalovaného toho názoru, že by o nevěrohodnosti tvrzení žalobce bez dalšího vypovídala skutečnost, že si byl s odstupem jednoho roku schopen vybavit přebírání pošty v rozhodném období, pokud kontinuálně tvrdí, že tak činí doposud a pravidelně (jednou týdně). Na druhou stranu žalobce neuvádí žádné konkrétní okolnosti či důvody svědčící o tom, proč by mu bylo doručení natolik zásadních písemností opakovaně zatajeno, a to jak ze strany pracovníků České pošty, tak příslušného městského úřadu, na kterém je hlášen k trvalému pobytu.
34. Krajský soud se poté neztotožňuje se závěrem žalobce, že jeho nevědomost o vedení exekučního řízení a následné náhradní doručení exekučního příkazu vylučuje naplnění subjektivní stránky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu. Naopak je zdejší soud toho názoru, že správní orgány postupovaly zcela správně, pakliže uzavřely, že žalobce se daného přestupku dopustil přinejmenším z nevědomé nedbalosti, a to ve vazbě na nepřebírání úředních písemností.
35. Při posuzování subjektivní stránky přestupku ve formě nevědomé nedbalosti musí být obecně reflektovány dva znaky, které Nejvyšší správní soud vymezil rovněž ve svém rozsudku ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012 – 55: „Prvním z nich je, že pachatel

přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem - mezi stranami není sporu, že v nyní řešené věci je tento znak naplněn. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, neboť přestupkový zákon zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na povinnosti, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, s. 183 - 184).“

36. Současně Nejvyšší správní soud v daném rozhodnutí zdůraznil, že tzv. objektivní míra potřebné opatrnosti se zpravidla vyžaduje od každého ve stejné míře, přičemž může vyplývat jak z konkrétní právní úpravy, tak z obecně uznávaných zásad rozumného člověka, jako je tomu v případě přebírání, resp. doručování úředních rozhodnutí a písemností. Za předpokladu, že si určitá osoba své osobní poměry neupraví tak, aby jí mohlo být řádně doručováno, jedná se o důsledek její vlastní neopatrnosti či liknavosti. Takové jednání proto vykazuje znaky nevědomé nedbalosti rovněž za situace, kdy se osoba nemohla z uvedených důvodů s obsahem konkrétní písemnosti fakticky seznámit.
37. Podpůrně lze odkázat rovněž na žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 95/2019-36, ve kterém bylo v tomto ohledu uvedeno, že: „V tom se však stěžovatel mýlí. Exekuční příkaz se mu nepodařilo fyzicky doručit, neboť ke svým osobním záležitostem přistupoval s liknavostí a s určitou mírou nedbalosti. Na tomto místě je možno odkázat na římskoprávní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (práva náležejí bdělým; nechť si každý střeží svá práva), kdy bylo v moci stěžovatele, aby následkům nedodržení omezení vyplývajících z exekučního příkazu pozastavením řídičského oprávnění předešel. A to nejen tím, že by dluh na výživném řádně uhradil, ale také tím, že by odpovědně přistupoval k přebírání si doručované pošty, včetně té od soudního exekutora, o níž byl zanecháním výzvy s poučením v souladu s procesní právní úpravou zpraven. O vydání exekučního příkazu se tak stěžovatel mohl a měl dozvědět, postačovalo pouze, aby si střežil svá práva a uvedl adresu, na které se skutečně zdržuje, popř. si zajistil doručování písemností jiným způsobem.“
38. Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit ani žalobcem tvrzená okolnost, že počítal s tím, že dlužná částka nebude ze strany matky nezletilého dítěte bezprostředně vymáhána. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce by si měl všeobecně počínat způsobem, aby mu úřední písemnosti mohly být řádně doručovány, a to zejména za předpokladu, že má nahlášen trvalý pobyt na ohlašovně příslušného městského úřadu, kam mu v podstatě není možné písemnosti či zásilky fyzicky doručovat, neboť se zde nezdržuje, resp. nemá zde zřízení ani poštovní schránku. Z toho důvodu mu ostatně byla daná zásilka po dobu 10 dnů uložena na příslušné pobočce České pošty a následně byla vrácena odesílateli.

39. K tomu je vhodné doplnit, že ohlašovny příslušných obecních úřadu mají povinnost toliko zajistit vhodné místo, kde bude možné uložit oznámení o uložení zásilky a výzvu s poučením, jak vyplývá z ust. § 10c zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů. Naopak nejsou oprávněny přebírat za dotčené osoby zásilky určené do vlastních rukou adresáta nebo povinny zveřejňovat oznámení o jejich uložení na (elektronické) úřední desce (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 5. 2020, č. j. 19 A 11/2019 – 54).
40. V této souvislosti krajský soud opětovně zdůrazňuje, že lze jen stěží uvěřit ničím nepodloženému tvrzení žalobce, že mu mělo být doručování exekučního příkazu v podstatě zatajeno jak při návštěvě příslušné pobočky České pošty, tak ohlašovny městského úřadu, kam podle svých slov pravidelně dochází. Možnost uložení oznámení o uložení zásilky a výzvy s poučením na podatelně daného úřadu v souladu s výše uvedenou právní úpravou poté vyplývá rovněž z informací veřejně dostupných na internetových stránkách města Kuřim (viz <https://www.kurim.cz/redakce/index.php?slozka=35875&lanG=cs&tree=47&sit=330&tshowsit=3&>).
41. Pouze nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že žalobce si nepochybně byl vědom toho, že má soudně stanovenou vyživovací povinnost ke svému nezletilému dítěti, včetně skutečnosti, že řádné neplacení jednotlivých splátek výživného může pro něj mít nepříznivé právní následky, spojené mimo jiné s vymožením existující povinnosti. Krajský soud je pak toho názoru, že ani případné provedení důkazu svědeckou výpovědí matky nezletilého, jak bylo v žalobě bez bližší specifikace navrhováno, by na tomto závěru nic nezměnilo, resp. nemohlo by vést k vyvinění žalobce za spáchání daného přestupku.
42. Za důvodnou dále krajský soud nepovažoval ani námitku spočívající v porušení zákazu dvojí trestání (*ne bis in idem*). Žalobce svoji argumentaci postavil na tom, že jednání spočívající v řízení vozidla bez řidičského oprávnění dne 16. 11. 2018 je třeba právně kvalifikovat jako trvající přestupek či dílčí útok pokračování v přestupku, a to ve vazbě na totožné jednání, kterého se dopustil dne 28. 9. 2018 a za které byl pravomocně uznán vinným, resp. byl mu uložen zákaz řízení motorových vozidel.
43. Podle názoru krajského soudu žalovaný dospěl ke správnému závěru, když v souladu s legální definicí uvedl, že se nemohlo jednat o trvající přestupek, protože ten pojmově spočívá ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán [ust. § 8 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“)]. V případě žalobce se nicméně nejednalo o protiprávní stav, ale dva samostatné skutky, které byly časově ohraničeny každým započítáním a ukončením řízení vozidla. Opačná situace by nastala za předpokladu, kdyby žalobci bylo kladeno za vinu neodevzdání řidičského průkazu po určitou dobu, což se však v nyní projednávané věci nestalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 33/2015 – 19).
44. Stejně tak nelze uvažovat o tom, že by jednání žalobce spočívalo ve dvou dílčích útocích pokračování v přestupku, které je v ust. § 7 nového přestupkového zákona

vymezeno jako „...jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky **vedené jednotným záměrem** naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.“ Kromě otázky naplnění časové souvislosti, když bylo dané protiprávní jednání žalobce zjištěno ve dnech 28. 9. 2018 a 16. 11. 2018, tedy více jak s měsíčním odstupem, je nutné zdůraznit zejména absenci jednotného záměru. Z logiky věci nelze dovozovat záměr pachatele přestupku za situace, kdy svoji argumentaci staví na tom, že o pozastavení řidičského oprávnění vůbec nevěděl. Závěr o vině ze spáchání přestupku také nestojí na zavinění v podobě vědomé nedbalosti, nýbrž v podobě nedbalosti nevědomé, kdy žalobce o pozastavení řidičského oprávnění v důsledku exekučního příkazu se zřetelem ke všem okolnostem vědět měl a mohl.

45. Obdobný závěr vyplývá rovněž z komentářové literatury, která záměr chápe jako subjektivní stránku pokračování v přestupku, kterou lze spojovat pouze s jednáním úmyslným či alespoň z vědomé nedbalosti: „*První podmínkou je skutečnost, že jednotlivé dílčí útoky musí být vedeny jednotným záměrem (subjektivní souvislost). Jedná se o znak, který charakterizuje subjektivní stránku pokračování v přestupku. Jednotný záměr, který představuje jedinou vůli vést každý dílčí útok proti stejnému chráněnému zájmu ... Ke splnění znaku jednotného záměru postačí, pokud pachatel už od počátku zamýšlí alespoň v hrubých rysech pokračovat v přestupkovém jednání ... Jednotný záměr jistě bude možné zkoumat u takových protiprávních jednání, která jejich pachatel činil vědomě a úmyslně, nebo aspoň vědomě a při srozumění s následkem.*“ (viz Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020).
46. Na základě výše uvedeného lze proto dospět k závěru, že žalobce se dopustil dvou skutků, které byly projednány v samostatných řízeních, a to před jinými správními orgány. Krajský soud si je samozřejmě vědom toho, že žalobci byly v důsledku toho uloženy dva zákazy řízení motorových vozidel. Je však nutné vycházet z platné a účinné právní úpravy, která neumožňuje vedení společného řízení o více přestupcích za předpokladu, že jsou k jejich projednání příslušné jiné správní orgány (ust. § 88 odst. 1 nového přestupkového zákona).
47. Příslušný správní orgán proto postupoval v souladu se zákonem, pokud přestupek žalobce spáchaný dne 16. 11. 2018 samostatně projednal a uložil mu kromě pokuty rovněž zákonem předvídaný zákaz řízení motorových vozidel. Podle názoru zdejšího soudu pak nebylo na místě považovat uložení zákazu činnosti za související přestupek ani za rozhodnou okolnost při určení druhu a výměry správního trestu, včetně případného uplatnění institutu upuštění od potrestání ve smyslu ust. § 37 písm. b) a ust. § 43 odst. 1 nového přestupkového zákona. Dotčená ustanovení se totiž vztahují na případ, kdy nebylo o více přestupcích konáno společné řízení, přestože konáno být mělo, což není případ žalobce (k podmínkám upuštění od potrestání při nevedení společného řízení blíže viz Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020).
48. K tomu je nutné doplnit, že stanovení výše pokuty a doby trvání zákazu činnosti je otázkou správního uvážení, což se týká rovněž případného uplatnění institutu upuštění

od potrestání. Nelze navíc opomenout, že žalobce byl v nyní projednávané věci uznán vinným ze spáchání dvou přestupků. Přesto mu byla při zohlednění zásady absorpce uložena pokuta a zákaz řízení motorových vozidel na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby. Krajský soud se ztotožňuje zcela se žalovaným, že za daných okolností prvostupňový orgán musel uložit správní trest zakotvený v platné a účinné právní úpravě (zákoně o silničním provozu) bez možnosti využít moderačních mechanismů předvídaných novým přestupkovým zákonem.

49. Co se pak týče namítaného neposouzení materiální stránky přestupku, je nutné připomenout, že určité nedostatky v tomto směru konstatoval rovněž žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu ostatně závěry prvostupňového orgánu doplnil, když uvedl, že řízení vozidla bez užití bezpečnostního pásu zvyšuje riziko pro zdraví řidiče vozidla při kolizních situacích (typicky dopravních nehodách). Současně žalovaný zdůraznil, že společenská škodlivost řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění spočívá jak v porušování pravidel silničního provozu, tak úředního rozhodnutí. Takové zdůvodnění považuje krajský soud za dostatečné a přezkoumatelné. Nelze pak opomenout, že správní řízení tvoří jeden vzájemně provázaný celek od jeho zahájení až do nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku, což žalovanému umožňuje, aby úvahy prvostupňového orgánu doplnil či korigoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).
50. Krajský soud dále neshledal důvody pro upuštění od potrestání žalobce, jak bylo v žalobě s odkazem na ust. § 65 odst. 3 s. ř. s. navrhováno. Předně je nutné znovu zdůraznit, že žalobce se dopustil dvou přestupků, přičemž mu byly oba správní tresty uloženy na samotné spodní hranici stanovené zákonem. Ve svých úvahách pak správní orgány na základě dostupných informací zohlednily rozhodné okolnosti, včetně závažnosti přestupku a osoby pachatele. Uložené správní tresty rozhodně nelze označit za zjevně nepřiměřené, jak to požaduje dikce ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s.
51. Podle názoru krajského soudu nelze v souladu se závěry správních orgánů přihlížet pouze k polehčujícím, ale také přitěžujícím okolnostem. Upuštění od potrestání ve smyslu ust. § 43 odst. 2 nového přestupkového zákona lze považovat za výjimečný institut. Za dostačující důvod pro jeho užití v rámci moderačního práva soudu podle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. nelze obecně považovat pouze skutečnost, že dočasný zákaz řízení motorových vozidel může mít negativní dopady do výkonu žalobcova povolání. Přestože jsou jeho obavy lidsky pochopitelné, mohl těmito potenciálními důsledky svým zodpovědným jednáním zabránit, což neučinil. Co se dále týče tvrzených zdravotních obtíží, z doložené zprávy o provedeném vyšetření nevyplývá, že by žalobce byl zcela imobilní, resp. že by za účelem přepravy do větších vzdáleností nemohl dočasně využívat například hromadné dopravní prostředky atd.

VII. Závěr a náklady řízení

52. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
53. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. září 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.